

Albina

VISTĂ - POPULARĂ

ă p a r e

in fe care Duminecă.

Comitetul de Redacție:

- ion Kaițderu
- P. Gârboviceanu
- G. Coșbuc
- General P. V. Năsturel
- G. Adamescu
- I. Gtescu
- P. Dulfu
- V. S. Moğa
- N. Nicolaescu
- Gr. Teodossiu
- Const. C. Pop.-Tașcă.

Noua Parfumerie și Droguerie Medicinală TGMA BRĂTULESCU

București, calea Griviței No 145 (lângă Gara de Nord). București.

Oferă onor. sale clientele parfumuri din cele mai renumite fabrici franceze, ruse, germane și engleze; pudre de orez, depilatoare și sapone alese, briliantine, superbe colorante pentru păr, diferite loțiuni, apă de colonia, de lavande, de verveine și portugal, etc., ape și pomezii de quinquina parfumate, Capilarine, col-cream de la princesse și cosmetice igienice, piepțini fini, Odol, perii, paste pentru dinți, thermometre pentru baie și diferite feluri de bureți, glicerină, vasilină, lanolină și tot felul de articole pentru tualete.

Articole pentru menajlu, ca : ceaiuri, cafea și cacao în sămânță și pulbere, făină lactată Nestlé, culori vegetale, arome și esențe pentru liqueruri și limonade, romuri și cognacuri, esențe pentru conserve alimentare, Sifoane cu cari se prepară ape gazoase, alcool și sistematice mașine pentru spirt denaturat, ape minerale și diferite săruri pentru băi, cum și prafuri «Zackerlin», carboral, borax, acid boric, naftalină ieftină, bicarbonat de sodiu, salol și chinine, etc. Aniline și culori, aparate, accesorii și gata soluțiuni, băi, pentru fotografie. Uleiuri și grăsimi minerale, parafină, benzină și vasilină americană, terebentine, pensule, lacuri și culori pentru pictură, vopsele, ceară și sârmă pentru parchete, etc.

Diferite ierburi alese, rădăcini, scoarțe, frunze, flori și semințe pentru ceaiuri în și muștaruri, precum și felurite uleiuri vegetale și animale, ca : unt de cocos, de in, de ricin și amidale și curat ulei din ficat de morun pentru cura de iarnă, etc.

Multe specialități farmaceutice române, franceze și germane, precum : bugiie, balsamuri pentru viață, capsule, cataplasme, coaltare, crayoane, ciaiuri drageie, elixire, emulsiuni uleioase, emplastre, glicerofosfate, globule, granule, injecțiuni, ovule, paste, pastile, perle, pilule, prafuri, săruri, supositorii, soluțiuni, siropuri și vinuri medicamentoase care, prin rolul ce îndeplinesc unele de a fi atiseptice și desinfectante iar altele nutritive și întăritoare, sunt preparate cu scopul de a fi întrebuițate la vindecarea suferințelor cărora să le redea sănătatea, forța și energia și de a le fi reconstituante ale sistemului nervos îndepărtându-le cu totul anemia și slăbiciunea generală.

Bogat asortiment de cauciucărie și pansamente cum instrumente și accesorii de resortul Farmaciei, Obstetricii și Chirurgiei, Opticii și Dentisticii, ca : vată și tifoane, guthapercha și mușamale impermeabile, tuburi de cauciuc, canule, injectoare și sistematice irigatoare pentru Moașe și Lehuse, pompe trage-lapte și biberoane, plosci și ligheane de porțelan, specule, ață de mătase și ace, seringi, sonde, aparate inhalatoare, bandage și cercuri herniare, corsete elastice pentru doamne și ciorapi pentru varice, tuburi stomachale, pulverisatoare și vaporisatoare, preservative, suspensoare thermometre maximele cum și alte utensile și accesorii de sticlă, aluminiu platină, faianță și porțelan, ochelari, foarfeci și clești, etc.

La cerere, expediază în orice parte a Țării, contra ramburs, prompt și cu prețurile cele mai ieftine, ori și ce fel de mărfuri din această branșă.

ALBINA

REVISTĂ ENCICLOPEDICĂ POPULARĂ

Abonamentul în țară pe an lei 5 | Abonamentul în străin. pe an lei 8
 „ „ „ 6 luni „ 3 | Un număr 15 bani
 Pentru anunțurile 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL:

Dr. N. Manolescu. Timpurile în care este cea mai mare și cea mai mică mortalitate la noi în țară. — G. Coșbuc, Legarea boalelor. — N. Nicolăescu și G. Stolnescu. Prăsirea albinelor. — Moș-Neagu, Rinocerul. — Th. P. Speranța, Cutiuța dela Maica Domnului. — Liviu Velovan, Protejarea pasărilor. — Dr. Irimia Popescu, Ingrijirile ce trebuiesc date epelor borșoase în timpul nașterii precum și mâinilor după naștere, până la vârsta punerii lor la muncă. — V. S. Moza, Mătasea artificială. — Reporter, Răsboiul Ruso-Japonez. — Un bătrân. Hrana găinilor. — Din lume, Sultanol și scamatorul. — De pe Domeniile Coronnel. — Cât trădesc animalele. — Tolstoi despre moarte. — Informațiuni. — Licitațiuni. — Mulțumiri. — Bibliografii.

Stătuți: Impotriva răgușelei. — Contra căpușelor la oi.

Ilustrațiuni: Rinocerul. — Sticlete. — Pițigoiu. — Rândunică. — Cum își sfârșește viața un bețiv. — Cocos și găină.

Timpurile în care este cea mai mare și cea mai mică mortalitate la noi în țară.

Sunt multe cauzele cari conlucrează până produc moartea unui om: unele pregătesc, iar altele dau lovitura morții.

Intre cauzele cari pregătesc la moarte, unele sunt mai puternice, altele mai slabe; tot așa este și cu cauzele cari dau lovitură de moarte.

În genere efectul loviturii de moarte atârnă de pregătirea în care cauzele pregătitoare au pus organismul omului.

Cauzele cari pregătesc organismul la moarte sunt:

I) Agenții fisici cari, prin excesul ori neajunsul lor, obosesc organismul și îi slăbesc funcțiunile.

De exemplu: prea multă căldură ori prea puțină, adică frigul poate slăbi funcțiunile corpului.

II) Neajunsul materialului de creștere și de reparațiune a pierderilor ce organismul are, funcționând și mai ales muncind, cum este în hrănirea proastă, neindestulătoare și sărăcăcioasă.

III) Otrăvirea înceată a organismului prin substanțe ce nu trebuie să intre în corp, cel puțin în mare cantitate: otrăvirea prin beție, otrăvirea prin aer stricat în camere prea mici, otrăvirea prin abuz de tutun, etc.

Când asemenea cauze influențează pe un om, acel om se pregătește spre moarte și nu mai rămâne decât una din cauzele cari dau lovitura de moarte, pentru ca omul să se bolnăvească greu și să moară.

Cauzele cari dau lovitura de moarte sunt microbii ziși pațagoni, adică microbii născători de boale, cum sunt microbii pneumoniei (apinderea bojogilor), microbii febrei tifoide, microbii tuberculozei, microbii anginei, microbii scarlatinei, etc. etc.

Aceștia se prind bine de omul pregătit la moarte de către cauzele enumerate mai sus; ei se prind de acesta cu violență, se înmulțesc în el cu furie și otrăvurile ce ei aruncă în sângele acestui om slăbit, îi otrăvesc tare și sângele și organele slăbite: omul acesta închide ochii, moare.

În populația noastră rurală se știe la ce grad este dusă hrănirea proastă în genere, dar mai ales în unele posturi, cum este acela al Paștelui, și se mai știe că în țara noastră sunt epoci cu căldură mare și cu frig mare, pe lângă epoci cu clima temperată, cum este toamna și primăvara.

Apoi se mai știe că la noi avem epoci în cari în același timp este și frig și se cere și postire, și pe lângă aceste două împrejurări cari slăbesc pe om, se mai cere și alta, aceea a trebuinței de muncă mare.

Un timp în care se întâlnesc aceste 3 principale împrejurări, este timpul de către finele iernei, este luna Martie în genere, cu vecinele sale, adică Fevruarie și Aprilie.

Una din lunele anului în care aceste împrejurări apasă mai puțin pe om: căldură mai potrivită, deși muncă multă, și mai multe substanțe de hrană în special animală: ouă, lapte, poame, etc. este luna Iunie cu vecinele sale.

Dacă cele ce scriu până aci sunt adevăruri, ar trebui ca statistica mortalității în țara noastră să vorbească tot în acest sens.

D-l Dr. Kaminsky șeful biuroului statisticeii din Direcțiunea generală a serviciului sanitar, ne dă această statistică pe 28

ani în Buletinul direcțiunii generale a serviciului sanitar, Ianuarie 15. 1905.

Statistica în adevăr vorbește fără șovăire, spunând că în luna Martie, este în mod constant, cea mai mare mortalitate, și că în luna Iunie asemenea este cea mai mică mortalitate.

Dăm aci tabloul statistic respectiv:

No. curent	LUNA	I 1879—1874 (inclusiv)		II 1875—1879 (inclusiv)		III 1880—1884 (inclusiv)		IV 1885—1889 (i elusiv)		V 1890—1893 (nclusiv)		VI 1894—1897 (inclusiv)		VII Media 1870—1897		VIII Media Generală
		B.	F.	B.	F.	B.	F.	B.	F.	B.	F.	B.	F.	B.	F.	
		1	Ianuar. . .	5.43	4.54	5.60	4.89	4.62	3.96	4.89	4.38	5.50	4.92	5.22	4.73	
2	Februar. . .	5.54	4.78	5.37	4.77	5.13	4.45	5.12	4.61	5.06	4.59	5.22	4.75	5.23	4.65	9.88
3	Marte. . .	5.71	4.91	5.88	5.27	5.60	4.96	5.68	5.22	5.25	4.82	5.38	4.95	5.57	5.02	10.59
4	Aprile. . .	4.22	4.08	4.70	4.15	4.98	4.45	4.92	4.49	4.33	4.03	4.55	4.28	4.70	4.25	8.95
5	Mai. . . .	3.51	3.13	3.44	3.14	4.31	3.93	3.71	3.67	3.32	3.07	3.62	3.35	3.70	3.40	7.10
6	Iunie. . .	2.96	2.56	2.74	2.47	3.60	3.27	3.24	3.04	2.87	2.63	3.08	2.85	3.09	2.82	5.91
7	Iuliu. . .	3.59	3.06	3.29	2.99	4.12	3.68	3.62	3.33	3.34	3.10	3.48	3.22	3.58	3.24	6.82
8	August. . .	<i>4.31</i>	<i>3.88</i>	<i>5.53</i>	<i>3.70</i>	<i>4.48</i>	<i>4.06</i>	<i>4.04</i>	<i>3.79</i>	<i>4.23</i>	<i>4.02</i>	<i>4.00</i>	<i>3.75</i>	<i>4.19</i>	<i>3.87</i>	<i>8.06</i>
9	Septembre.	4.01	3.58	4.12	3.81	3.80	3.40	3.76	3.45	4.10	3.90	3.76	3.57	3.92	3.62	7.54
10	Octombre. .	4.09	3.58	4.08	3.73	4.30	3.76	4.00	3.63	4.38	4.09	4.15	3.89	4.17	3.78	7.95
11	Noembre. .	4.38	3.91	4.33	3.85	4.04	3.66	4.18	3.86	4.50	4.17	4.61	4.35	4.33	3.95	8.28
12	Decembre. .	5.24	4.51	5.11	4.41	3.88	3.43	4.80	4.36	5.07	4.61	4.72	4.40	4.77	4.27	9.04

În coloana VIII din tabelă se vede că cel mai mic număr de morți este în Iunie, că acest număr, de mică mortalitate, crește treptat până în August, când ajunge la maximum din lunele de vară; se produce apoi o ușoară scădere în Septembrie și Octombrie, după care mortalitatea crește din nou și ajunge la maximum în Martie.

Martie, care nu lipsește din post, totdeauna pe o perioadă de 28 ani a dat cea mai mare mortalitate.

O singură perioadă de 5 ani dela 1890—1893 a dat cea mai mare mortalitate în Ianuarie; de altminterlea se știe că nu este nici o regulă fără excepție.

Din acest tablou statistic, pe care îl datorim muncii D-lui Dr. Kaminsky, reiese că este bine să schimbăm condițiu-

nile vjeței în luna Martie: dacă postim chiar și de unt de lemn, (de măslina), cum cere postul, zis cel mare, însă să mâncăm oleuri din țară: de nucă, de in și de floarea soarelui, să mâncăm fasole, linte, mazăre, inecate în aceste grăsimi vegetale, cu mămăligă curată și de preferință cu pâne.

Referindu-ne la mintea oamenilor învățați însă, ar trebui să postim numai în măsură cât puterile noastre necesare muncii moderne nu vor suferi.

La cea mai mică slăbiciune să ne adresăm la hrana care dă cea mai mare putere: dacă nu carne de vite, dar ouă, pește, scoici, icre, lapte, brânză, chiar carne de pasăre. Acestea lipsind după masa celui ce se simte slab și poate să le aibă, el păcătuiește înaintea lui Dumnezeu care zice: iubește-te pe tine, poruncă în care se cuprinde: îngrijește bine de tine, de sănătatea și puterile tale.

Dr. Manolescu.

profesor de boale de ochi la universitate.

LEGAREA BOALELOR

Legatul junghiului nu se isprăvește numai cu groaza ce i-o face descântătoarea că-l va chinui și pe el cu chinurile cănepei. Junghiul nu stă în loc, ci sare de ici colo, de-aceea trebuie prins și legat. El zice: «Bine babo, fă-mi ce știi, numai să poți pune mâna pe mine B ha deci, tocmai cu așa pe care a împletit-o și-a descântat-o leagă junghiul pe loc, căutând întâiu bine unde e și deasupra lui înoadă așa — ca și când ar prinde junghiul în nodul acela — și lăsând nodul pe locul junghiului, duce capetele aței peste piept și le înoadă la spate. Acum junghiul e prins și legat, să stea locului. De aceea tot lucrul acesta băbesc se numește legatul junghiului.

Cum vezi, țăranul crede că junghiul îl poți țintui într'un loc, legându-l cu o sfoară, ca să nu se mai miște. Nu numai junghiul, ci și alte boale, cum sunt reumatismele și durerile de cap, cari trec din partea dreaptă în cea stângă și de-aici în ceafă și'n creștet. Dar mai ales junghiul îl leagă, din pricina ce ți-am spus-o, că anume el își schimbă foarte repede și de multe ori locul. Când eram copii mici ne jucam cu câte o oglindă și ne trudeam să prindem «pata» de lumină ce o aruncă pe pereți oglinda ținută în fața soarelui. «Pata» aceea, cum știi, se mișcă fulgerător de iute, dar noi credeam într'adevăr că punând palma

pe ea vom prinde-o așa ca să nu mai scape. Tot așa crede și țărănul, că poate prinde junghiul într'un nod de așa.

Țărănul știe că junghiul vine ori din răceală ori din înșigerea cuțitului. Ori îi vine dintr'una ori dintr'alta, el leagă junghiul, iar, când îi vine din cuțit mai încearcă și cu scoaterea cuțitului. Iar cu cuțitul acesta lucrul e așa: fiindcă Românul, simte junghiul ca un cuțit care-l străpunge, crede că e un cuțit nevăzut, trimis de vr'un vrăjmaș prin vr'o babă descântătoare cu vrajă al cărei lucru de căpetenie este înșigerea cuțitului în pământ și vorbele: «Eu nu înșig cuțitul în pământ ci în inima și în carnea cutăruia». Ca să scape deci de cuțit «Românul întoarce cuțitul, îl scoate din el, adecă desface vraja». Dar despre acestea îți voi spune mai mult când voi veni cu rândul la felul cum se pot trimite boalele. Junghiul «trimis» de vrăjmaș îl mai poți lua și din așa aceea cu care ai legat junghiul. Căci, după ce o porți trei zile pe locul unde a legat-o baba, o ici și o îngropi ori o arunci pe-o apă curgătoare, ca să i se piardă urma; însă dacă este om rău, o arunci în drum, și cine calcă pe ea capătă «cuțit» adecă junghiul ce iese din nodul aței și intră în om. Iar dacă ai dușmănie pe vr'unul și vrei să i trimieți lui anumit junghiul, pui așa pe locul unde știi că are să treacă.

Vezi tu câte nebunii au izvorul în credința asta! Precum nu poți lega o boală, tot așa nu poți trimite prin cuțit ori prin așa, în felul cum cred țărării. Și cu toate acestea cei ce aruncă așa în drum, sunt mari vinovați, că deși nu fac nimenui vr'un rău, trimițându-i junghiuri, dar vreau să facă răul, și e ca și când l-ar face. Răul e păcat, ori îl faci numai în închipuirea ta, ori într'adevăr și a eve, căci el nu se măsoară după mărimea pagubei celui ce l-a primit, ci după felul și ținta vrierii tale. Dacă tu vrând să omori un om, tragi cu pușca, și-abia poate-l atinge, nu după zdrelirea lui și-se vor judeca păcatul, ci după voința ce tu ai avut-o. Așa și cei ce aruncă așa cu junghiurile în drum, căci și el crede, și și cei ce calcă așa cred, că junghiurile se pot trimite. Și dacă vr'unul sănătos capătă junghiuri și știe că cutare le-a avut, bănuiește numai decât că acest cutare i le-a trimis. O, să fi fost cât de puțină vrajbă între ei de mai înainte, acum să înăsprește rău. Știi și tu, câtă vrăjmășie fără temeiu este prin sate, numai din ticăloasa de credință că unuia i-a trimis celalalt boale și pagube, că i-a aruncat așa, că i-a pus cuțitul, că i-a învelit focul, că i-a învărtit ulcica, câte și mai câte prăpăstii!

Ce ți-am spus, a fost felul cum se leagă boala. Ca pildă cum se leagă Duhurile-rele, îți dau așa numita piedică a mortului. Indată ce moare omul, o babă îi leagă picioarele, pe sub fluere cu o sforicică, boscorodind din gură un descântec. Mortul stă legat așa până îl pune în sicriu, ba chiar îl îngroapă cu ea. Dacă întreb, răspund țărării că asta o fac ca să nu intre strigoii în mort. Răspunsul e adevărat, dar nu e limpede. Ei leagă strigoii ca să nu se poată scula și să umble. Duhul-rău, poate să

ia în stăpânire trupul mortului, și, ca strigoiu, într'aceste trei zile poate să facă multe rele, alergând pe câmp, pe dealuri, pe lunci, prin păduri, fie în chip de pricolieciu, fie în chipul mortului. Inchipuirea bolnavă a multora a văzut morți prin păduri, alergând în felul strigoilor, pe când trupurile lor erau în casă pe laiță între făclii și oameni. Deci, mortul poate să stea pe loc, în casă, și totuși ca strigoiu cu acelaș trup (sau mai bine în chipul aceluiaș trup) poate să bată hotarele și satele. Ca să nu poată face asta, i-se leagă picioarele. Zice că odată un sătean a fost întâmpinat prin pădure de un strigoiu care a sărit să-i sugă sângele. Săteanul a strigat pe nume strigoiul, că-l cunoștea și știa că e mort de ieri, iar în urmă l-a lovit cu ciomagul peste picioare și l-a gonit. Venind în sat a spus pățania, și într'adevăr peste picioarele mortului de pe laiță se vedeau vânătăi de lovitură, cari nu erau până atunci, și drept pe locul pe unde spunea săteanul că a lovit strigoiul din pădure.

Minciuna asta trebuie să fie foarte veche, pentrucă pretutindeni toți o spun la fel, și să te miri că nu s'a mai întâmplat de atunci altă pățanie fie tot așa, fie într'altfel. Se vede că e o poveste veche, născocită anume ca să întărească credința în strigoi.

Așa dară, credința aceasta face pe țărani să lege picioarele mortului. Numai că, ei nu-și dau seamă de nepotrivirea lucrurilor. Duhul-rău ar trebui să fie tot așa de șiret, pe cât e de puternic: dacă el poate face minunea asta să poarte trupul mort pe dealuri și totuși să vezi trupul înaintea ta pe laiță nemișcat, de ce n'ar putea să rupă sfoara, ori s-o lase pe loc și el totuși să fie fără ea? Ci-că n'o poate rupe, că e descântată, și că cu trupul te poate amăgi că e pe laiță când într'adevăr nu e, dar cu sfoară nu, căci e fermecată.

Să nu i lași să crează asta. Ți se pare, că nu e nu știu ce lucru mare, că ei leagă picioarele mortului. Nu e. Dar lucrurile acestea mititele, bucățele de umbră adunate la un loc fac înțunerecul cel mare, precum picurii fac lacul. Din credința asta ies altele, și dintr'acestea iarăși altele, ca o mreajă de pescar în care stă prins bietul țaran. Am cetit că în unele sate fetele cred că-și poate face de dragoste cu piedica mortului: o fură și cu ea leagă pe neștiute picioarele flăcăului pe care vrea să-l lege de ea. Se înțelege! Dacă sfoara asta poate împedica pe un strigoiu, cum n'ar putea să împedice pe un flăcău de-a alerga după alte fete. Crezi că și acestea sunt obiceiuri nevinovate! Fetele pândesc clipa cum să furepiedica mortului, ai casei însă o păzesc: nu e nebulie goală să vezi în casa mortului caraghioslicul acesta? Și unii și alții cu ochii la piedecă, unii s'o poată șterpeli, ceilalți să poată prindă pe cei ce o șterpelesc, ca să le tragă o bătaie. Că să pot naște și certuri dintr'asta, e lucru de înțeles. Și apoi vrăjmășie și certuri între flăcău și părinții lui și între aceștia și părinții fetei, că i-au amețit băiatul cu vrăji, și câte altele. Cum se întâmplă ori și unde își vără Necuratul coada.

Din pilda aceasta din urmă vezi și cum se poate lega dragostea.

Despre făcutul de dragoste am să-ți vorbesc însă deosibit, la locul său, căci sunt multe și mari de vorbit. Tot așa se pot lega puterile, adică prin vrăji și descântec poți trimete cuiva vr'o neputință: îi legi limba să amuțească, îi trimieți surzenie, și așa altele. Toate se pot lega și, bine înțeleș, se pot și deslega, tot prin vrăji.

Dar pentrucă nu se leagă cu sfoară, ci într'alt chip, îți voiu vorbi despre ele într'alt loc, căci aici mă țin cu scrisul numai de legatul cu sfoară (1).

Țăranii poartă de multe ori cu ei, ca amulet, o ață descântată, mai ales un fir roșu. Despre firul de ață roșie iarăși nu-ți voiu spune aici multe, căci și el fiind mare lucru în supersității și în obiceiurile noastre, vrednic este să facem pentru el o stare întreagă. Cu ața aceasta țăranul se apără de strigoi și alte duhuri-rele, și le leagă unde le prinde. De multe ori poartă la el o bucățică din ștreangul unui om spânzurat—să s'apropie numai duhul, dacă vreă să-l spânzure și pe el! Iar când n'are nici de unele, țăranul are cel puțin brăcinarul.

Poate îți vine să râzi, că țăranul crede în puterea peste fire a brăcinarului. Cu usturoi la el, și cu brăcinar—bagă de seamă, numai de cânepă, ca toate ațele descântate, sau, mai rar, de mătase, căci lâna e sfântă și pentru duhurile bune, țăranul se crede apărat de ceas-rău și de întâlăitură. Cu usturoiul alungă, cu brăcinarul prinde. Credința în puterea unei sfori descântate, pe care e bine s'o porți așa ca toți s'o vadă, e poate de când lumea. Chiar și sloara {cu care se încing călugării tot din credința asta își are născarea: să prindă cu ea duhurile-rele, pe Necuratul. Azi și brăul și betele să poartă ca podoabă și ca lucruri de folos, dar temeiul lor din vechi n'a fost nici folosul nici podoaba, ci credința că în ele ai o putere fermecătoare, că ai cu ce speria duhurile-rele, că ai cu ce să le legi butuc când s'ar apropia de tine. Dar ce zic eu, din vechi! Par'că azi nu i tot așa. Câte nu crede fetele, că pot face cu încingătoarea lor, mai a'es cu betele, câte vrăji nu-și face cu ele, de dragoste și de frumusețe, și ca să fie cinstite de sat și jucate la horă. Temeiul e tot acelaș, numai felul o schimbat. Poate vom mai vorbi despre asta.

Cu brăcinarul poți prinde pe Mama-Pădurii, pe strigoaicele cari vin să ți fure laptele, ba chiar și pe zâne când joacă în poeni. Pe zâne le prind ciobanii cari știu cântă cu cavalul și

(1) Nu poți de altfel să le deosebești tocmai hotărât pe unele de altele. Când copilul nu poate umblă în picioare, deși a ajuns la vârsta când alții umblă, se zice că are piedecă. Adică vr'un duh îi ține picioarele legate Mama deci leagă picioarele copilului cu o ață—cu inchipuita legătură a duhului—il aduce pe pragul casei și descântând tae cu un cuțit sfoara printre glezne. Asta este a deslega piedeca, deci copilul are să umble de-acum!

așă că le amăgesc să-și vâre degetele într'o tulpină de copac, pe care el a crăpat-o cu toporul și când scoate toporul, ele rămân cu degetele prinse. Aceasta însă e din traista basmelor, iar celelalte cu strigoaicele e din sacul cu minciunile.

G. Coșbuc.

Prășirea albișelor

În vremile vechi, oamenii au avut părerile cele mai ciudate despre chipul cum se prășesc albinele. O poveste de demult spune că albinele se nasc din hoi-turile de tauri; iar altă poveste zice că albinele născute din tauri sunt blânde și sârguitoare, cele ieșite din oaie sunt molatice și leneșe, pe când cele născute din leu sunt rele și neîmblânzite. Un învățat din vechime arată că pe vremea aceea, părerea cea mai răspândită eră că albinele se prășesc din semințele, pe cari le culeg ele de pe flori. Mai târziu, un stupar s'a încercat să dovedească că puil de albine se fac din grăunțele de polen, pe cari le cară acestea pe picioarele lor în stup, unde le însuflețesc.

Abiă acum 170 de ani, un învățat cercetând măruntaele unei măci, găsește în pântecel ei, de o parte și de alta a mașelor, câte o pungă în care vede ouă. Prin aceasta se descoperă că matca prășește albinele. Fiecare pungă e alcătuită din 160—180 țevișoare înfundate la un capăt. În acestea se fac ouăle, câte 12 cel puțin de fiecare, în timpul când matca ouă. Toate țevile fac dar la 4.000 de ouă în 24 ceasuri. Ouăle stau înșirate în țevi, ca niște mărgelile. Aflându-se rostul măci în stup, nu s'au putut dumeri însă învățați, cum devine matca rodnică și au crezut dintru'ntăiu, că prin mirosul trântorilor, ouăle capătă puterea să dea naștere la albine. Mai târziu, alt învățat mai găsește lângă punga cu ouă o altă punguliță de mărimea unui bob de meu, în care dovedește că stă sămânța lăsată de trântor la împreunarea cu matca. Numărul acestor semințe se socotesc la 25 de milioane, și ajung să facă rodnică matca pentru toată viața. La fiecare ou, care îl face, matca lasă să iasă și o sămânță, care dă oului rodnicie, adică din el să se nască o albină lucrătoare. Ouăle din cari au să iasă trântori le pune însă în căsuțele fagurilor, fără să le facă rodnice. Astfel pare că matca știe din nainte ce fel de ou face și hotărăște după voie din care are să se nască albină lucrătoare și din care trântor.

Când ouă, matca cercetează mai întâiu căsuța, vărându-și capul în ea, ca să vadă dacă poate să primească ou; apoi se întoarce, își vără pântecel înăuntru și pune un ou în fundul celulei, lipindu-l cu un capăt de el. Apoi se duce la

altă celulă. Insoțitoarele cari întovărășesc matca în toate părțile, cercetează în urma ei, ca să se încredințeze dacă lucrarea e bine îndeplinită. Se întâmplă ca să găsească 2 ouă într'o căsuță. Ele mănâncă unul, și le-ar mânca pe toate, căci le plac, dacă dragostea ce au pentru înmulțirea neamului, nu le-ar astâmpără pofta.

Oul are culoare albă, bătând în albastru. El stă în celulă cu capătul neprins de fund, ridicat în sus. A doua zi după ouat, începe să se lase puțin câte puțin, în jos; iar a treia zi, stă drept înainte. Ouălo se clocesc de căldura care o fac albinele. A patra zi e clocit, și ese din el un viermișor alb și fără picioare, care se încolăcește și se așează în curmezișul celulei. Acești viermișori se numesc de către învățați *larve*, iar sătenii noștri le zic *căței*. Albinele îngrijitoare îi doicesc aducându-le îndată de mâncare, pe care o împart din belșug, tuturor larvelor. Acestea înoată în mâncare, cresc repede și se întind în lungul căsuțelor. La 5 zile după ieșirea din ou, căței cresc atât, încât umplu căsuțele. Ei se îndoapă cu mâncare de rezervă, caresă-i hrănească mai multe zile. La nouă zile dela ouat, îngrijitoarele opresc hrănitul cățelilor, și îi închid în căsuțe, acoperind gura acestora cu un căpăcel subțire de ceară. Acum nu mai poartă altă grije de ei, decât aceea de a le ține căldura trebuincioasă. Pentru puii de lucrătoare, căpăcelile sunt foarte puțin umflăte în afară și se deosebesc de căpăcelile cu cari e închisă mierea, prin aceea că acestea sunt drepte. Larva toarce o gogoășe foarte subțire, în care se închide cu totul. Își schimbă pielea și se preface în *nimfă*. Dela a 11 zi, nimfa începe să se prefacă puțin câte puțin, în albină. Incep să se cunoască cele trei părți ale trupului: capul, pieptul și trunchiul; se ivesc urmele picioarelor și ale aripelor. La 21--22 de zile, albină e desăvârșită; roade căpăcelul care o închide, și-și arată cei doi ochi mari și cornițele cari pipăie împrejur. Îngrijitoarele îi ajută să iasă din căsuță, o sprijinesc, o perie și-i dau miere. Tânăra pare ametită, e lipsită de putere și se împleticește în mers; dar știe dela început ce treabă are să facă. Abia ieșită, se îndreaptă spre căsuțele căpăcite și începe a bate din aripi ca să facă căldură, surioarelor mai mici. Abia după 15 zile a prins puteri îndestulătoare, ca să poată alerga pe câmp și să înfrunte greutățile culesului mierei. A opta zi însă, când afară e mai cald, face o plimbare împrejurul stupului, împreună cu alte surori de aceeași vârstă. Mai întâiu sboară prin fața urdinișului, cu capul întors spre stup și cu ochii cei numeroși, privind lucrurile din prejur; apoi se avântă în cercuri tot mai mari și mai depărtate de stup. Acesta e cel dintâiu sbor al albinei tinere; după el nu mai iese din stup, decât după șapte zile, când va porni întins la treabă. Astfel, o albină nu poate să înceapă lucrul la câmp, decât peste 35 de zile, dela ouarea sa.

Matca suferă aceleași prefaceri ca și lucrătoarea, dar prefacerea nimfei în matcă desăvârșită, durează numai 7—8 zile, așa că ea n'are nevoie decât de 15—16 zile, ca să crească deplin. Creșterea trântorilor se face însă mai încet. Căsuța e căpăcită la 7—8 zile dela clocit, iar dezvoltarea lor întregă, se sfârșește în 24 de zile. Căpăcelile cari îi închid, sunt foarte umflate și eșite în afară.

Tabloul următor arată mai deslușit, câtă vreme trebuie unei albine, la fiecare prefacere, până să crească deplin.

PREFACERILE PE CARI LE SUFERA CREȘTEREA ALBINELOR	Matca	Lucrăt.	Trântori
	Z I L E		
Timpul cât clocește oul	3	3	3
Timpul cât e hrănită larva	5	5	6
Toarcerea gogoșii	1	2	3
Odihna	2	3	4
Prefacerea larvei în nimfă	1	1	1
Timpul de prefacere a nimfei, în albină .	3	7	7
	15	21	24

Măncarea puilor e o zeamă albicioasă, acrișoară și bună la gust. Albinele o pregătesc în stomacul lor, din miere, polen și apă, pe cari le mistuie mai mult sau mai puțin, după felul albinelor cari au să iasă din larve și după vârsta acestora. Ea este așa de bine pregătită, în cât larvele nu lasă nici cea mai mică murdărie în căsuță.

La hrana puilor de matcă, albinele pun mai puțină apă și miere, decât la hrana lucrătoarelor și a trântorilor, dar mai mult polen și grăsime. Ea e foarte bine amestecată, mistuită aproape în întregime, de lucrătoare și dată din mare belșug, așa ca după fiecare mâncare, să rămână un prisos. Tot timpul cât larva de matcă crește, hrana e dată la fel. Sub înrăurirea hranei îmbelșugate și bine pregătite, larva de matcă, care nu se deosebăște la început întru nimic de cea de lucrătoare, crește deplin și iese din ea o matcă deosebită să devină rodnică.

Pentru lucrătoare, deasemeni, hrana e bine pregătită, aproape la fel cu a mătci; dar dela a patra zi încolo, este schimbată. Polenul și grăsimea sunt împuținate, iar mierea e sporită. Puilor de lucrătoare, li se dă mâncare cu măsură. Hrana trântorilor e prea puțin pregătită și aceasta numai în cele dintâiu trei zile; încolo li se dă polen cu miere și apă, amestecate aproape fără să mai fi fost mistuite de în grijitoare.

N. Nicolaescu și Gh. Stoinescu.

DIN POVESTIRILE LUI MOȘ-NEAGU

Rinocerul.

De mult, dragii moșului, nu v'am mai spus din cele aflate de prin lume și de prin cărți și, Doamne, câte nu află omul citind, ascultând, văzând!

Și mai ales cu vederea! Par'că ochii sunt cei mai credincioși servitori ai noștri. Nu zic că nu ne înșală și ei — că ți se pare de departe că e un lucru și când te apropii e altul; dar ceeace a văzut omul rămâne mai statornic decât ceeace a auzit.

Astăzi din văzute am să vă povestesc ceva.

Eram în capitala împărăției Germanilor, în Berlin. Multe lucruri frumoase sunt pe acolo, și clădiri, și grădini, și câte altele, dar tare mi-a plăcut grădina cu fiare și cu dobitoace de tot felul sau, cum i se zice: *grădina zoologică*.

Acolo am văzut pentru întâia dată un *rinocer*.

Urâtă dihanie! E mare, mai mare decât un bou de cei mari: trupul gros de tot, picioarele scurte, capul mare.

Dar ce trup! Sunt trei bucăți mari par'că lipite una de alta și acoperite cu o piele groasă, așa de groasă în cât nu-i pasă nici de leu ori de tigru când se repede să-l atace, nici de sabie, nici de glonț. Cum suntem noi oamenii! Cu ce scârbă ne uităm la el; dar cu ce poftă am vrea să fim și noi așa: să nu ne pătrunză glonțul!

Picioarele îi sunt scurte și groase și cu trei unghii mari și urâte.

Tot așa de frumos e capul. E lungueț, urechi mici, dar buza de sus lungă și mișcându-se foarte repede. Are însă ceva care e particular al lui: nu se mai găsește alt dobitoc cu așa podoabă. Are un corn gros și mare pe nas. Iți vine să râzi, când îl vezi; dar de mare folos îi este acel corn, căci sfâșie cu el pe cine vrea să-l atace. Câți lei și tigri n'a spintecat urîtul ăsta care-mi stă înaintea! Și,

mărturisiți vă rog, că nu e tocmai puțin lucru să spinteci lei și tigri.

Rinocerul trăește prin țările călduroase; e un animal liniștit și leneș. Se mișcă puțin și ține ochii pe jumătate închiși.

Rinocer.

El mănâncă iarbă, pe care cu buzele lui de sus o rupe frumușel și o face mănunchiu. Câteodată rupe și frunze de prin pomi.

Priviți-l acum și gândiți-vă câtă putere a dat Dumnezeu omului, care, prin iscusința minții lui,

e stăpân peste toate fiarele și dobitoacele atât de mari și de puternice și le prinde, și face din ele ce voește.

Moș Neagu.

Cutiuța dela Maica Domnului

Douăzeci de ani de căsătorie, adică douăzeci de ani de muncă și de sbucium cu negustorie și totuși sărăcia în loc să se îndepărteze, tot mai mult se apropiă și puneă stăpânire și pe casă și pe oameni.

Și erau oameni buni sărmanii, buni, drepți, mi-loși, cu frica lui Dumnezeu; oameni, cum trebuie să fie omul, că toată lumea îi laudă și vorbiă bine de dânșii. Și când s'au fost căsătorit avuseseră și ceva stare, adică avuseseră chiar parale bunișoare.

Aveau prăvălie în târg și aveau și la țară case, și vie, și pământ, și livadă, și toate cele trebuitoare.

Și din toate câte le avuseseră pe când s'au fost căsătorit, acum doar umbra din ele de mai rămăseseră. Tot țineau prăvălie în târg, și casa dela țară, și viea, și slugile, și trăsura, și caii, și vite; dar le țineau par'că mai mult de ochii oamenilor, pentru că în adevăr ele nu mai erau ale lor.

Erau mai toate ale altora, căci acuma în locul lor bieții oameni aveau numai datorii. Și ceea ce se părea că mai au acuma, stătea pe lângă dânșii numai din mila creditorilor.

Și se mirau bieții oameni ce să fie pricina de le merge așa de rău.

Bărbatul zicea că n'are noroc la căsătorie. Femeea zicea că ea n'are noroc, pentru că de când a luat'o pe dânsa, de atunci au început să le meargă trebile rău. Și nici unul nu învinovăția pe celalt, ci fiecare se găsiă pe el vinovat și amândoi se plângeau și se căinau unul pe altul.

— N'ai avut tu noroc de m'ai luat pe mine!

— Ba, tu n'ai avut noroc că m'ai luat pe mine!

Și ei se plângeau și se căinau, și copiii creșteau

și se înmulțeau și nevoile se înmulțeau și mai mult. Și creditorii începuseră să piardă răbdarea și să se înrăiască.

Bieții oameni începuseră acum să se gândească și să-și facă o samă.

Bărbatul se gândia să se împuște. Femecea își pusese în gând să se înnece. Și cu gândul acesta de moarte, fără să-și spună unul altuia, amândoi se gândesc că înainte de orice pas, să cheme un preot să se grijască.

— Uite, nevastă, eu, nu știu cum, mă simt rău, tușesc, n'am poftă de mâncare, nu pot dormi, nu pot lucra nimica, cine știe ce vrea D-zeu; de acum m'am gândit să chem un preot să mă grijesc.

— De, bărbate, bine faci și eu tot așa mă gândiam pentru mine.

— Cheamă deci un preot bătrân și amândoi se spovedesc și amândoi îi spun în deosebi necazul și gândul cel de moarte ce l'aveau.

— Ba, zice preotul, gândul omului are și el păcatul lui, că prea aleargă adese ori fără rost și zăpăcește mintea. Dară noi să nu ne potrivim totdeauna gândului, că sunt gânduri bune dar sunt și gânduri rele. Ci mai bine când vedem că avem neazuri și suntem turburați de gânduri, noi să ne rugăm la Maica Domnului să ne ajute și să ne povățuiască pe calea cea bună.

Așa zice preotul și oamenii îi ascultă vorba lui înțeleaptă și încep să se roage la Maica Domnului.

Și se roagă ei cu credință până când într'o noapte amândoi visează că li se arată Maica Domnului și le zice:

— Iată, v'am adus o cutiuță pe cari v'o las aici. Cutiuța aceasta n'aveți nevoie s'o deschideți, căci nu veți găsi în ea nimica. Dar dacă voiți ca toate trebile să se îndrepte și să-și vină la rostul lor, atunci voi să luați cutiuța aceasta și s'o purtați, adică s'o plimbați prin tot cuprinsul și prin toate colțurile gospodăriei voastre și s'o purtați mereu și cât mai des și ziua și noaptea, fără greutate și fără obo-seală.

Când se deșteaptă oamenii dimineața, își spun cu mirare ceea-ce au visat și găsesc și cutiuța.

— Apoi de acum să facem cum a zis Maica Domnului, zic ei și încep să plimble cutiuța.

Umblând însă ei cu cutiuța ce să vadă? Intr'un loc niște marfă îndosită, în alt loc niște lucruri stricate. Peste gard lemne aruncate. La o pimniță ușele deschise. La masa slugilor în loc de cinci guri găsesc cinci-spre-zece. La vremea sculării dimineața, în loc de cinci nu se sculă nici unul. Unde trebuie să fie cineva nu e nimeni. Unde trebuie să se cheltuească un ban se cheltuesc cinci-zeci și o sută, și altele, și altele.

De aci se înțelege: dă afară pe unii, adă alții, dă afară și pe aceia, dă afară pe toți, pune alții noi; strânge, încue, păzește, ține socoteală, bagă sama, ca la gospodărie.

Pune, schimbă, fă, drege; dară bagă de seamă că parcă treburile încep să meargă mai bine: parale parcă intră mai multe iar cheltueli se fac mai puține.

— Cutiuța, bărbate!

— Cutiuța, nevastă!

Și poartă cutiuța mereu.

Int'un an de zile scapă de mulțime de datorii. În câțiva ani scapă de toate.

După ce ajung ei bine și încep a mărită și în-sură, într'o zi întreabă pe preotul cel bătrân care le dăduse povața să se roage la Maica Domnului:

— Ia ascultă, taică părinte, oare ce dar o fi având cutiuța asta?

— Are ceva în ea?

— N'are nimica.

— Atunci, dragii mei, după câte îmi spuneți și după cât mă pricep și eu, cutiuța aceasta v'a dat-o Maica Domnului ca să vă aducă aminte de vorba veche:

Lupul cu slugi nu face gât gros,

sau:

Ochiul stăpânului îngrașe calul.

Și așa a fost.

Th. D. Sperantia.

Protejarea paserilor

Paserile sunt folositoare pomiculturului ca și plugarului. Ele sunt tovarășul cel mai harnic, al omului pentru stărpierea insectelor vătămătoare. De aceea în țările unde sunt întinse culturi de pomi roditori, legume, etc. s'a priceput acest adevăr și nu numai că s'au luat măsuri pentru înmulțirea lor, dar sunt și îngrijite și apărate așa: în Regatul Württemberg, unde pomicultura a ajuns să întrecă toate Statele Europei, protejarea paserilor este regulamentată prin lege. Pițigoi, sticleții, botgroșii, mierlele, sturzii, ciocânitoarele și altele, sunt considerate toate ca paseri folositoare pentru pomii roditori. În multe localități din țara noastră mergi ore întregi fără să întâlnești vr'o pădure, crâng, sau grădină cu pomi roditori, deci acele păsărele fiind lipsite de adăpost, și ne având unde își face cuiburile, sunt silite să părăsească acele localități pustii.

Sticlete.

Impuținarea păsărelelor mai vine și din cauza răului obicei ce au păsărarii nemiloși, cari și-ar putea câștiga pâinea și în alt mod, decât de-a trage în curso, cu zecile de mii, aceste ființe nevinovate, cari numai folositoare pot fi grădinarilor și agriculturilor. Cine poate să vadă mai bine insectele și larvele decât aceste păsărele? Oricâtă silință am depune, tot nu putem ucide toți gândăceii și vermușorii, pe când paserile zbor din cracă în cracă, le găsesc și le mănâncă. În timpul înfloritului pomilor și mai târziu, insectele vatămă floarea și fructul, pătrunzând în el, și iată că la recoltă ne pomenim cu un fruct mic de tot. Un țăran de rând din Württemberg mi-a zis: «Inainte cu 30 ani eră obiceiul pe la noi, ca să se poarte pene și pasări împăiate la pălărie, acest obicei a tras după sine omorârea multor paseri; pe atunci n'aveam multe mere. În timpii din urmă, noi le-am înmulțit, protejând viața lor, ceea ce a făcut să avem și multe mere».

Intr'adevăr, cine a văzut Württembergul în timpul recoltei pomilor roditori, acela numai ar ridică glasul cu putere în contra acelora, cari prind paserile spre a le ține închise

în colivii, sau a le omori, spre a se folosi de penele lor. În Regatul Württemberg, Baden, Bavaria etc. legea pedepsește cu 10 mărci, orice persoană care, afară de canari, ar avea închisă în colivie vr'un alt soi de paseri de câmp sau pădure. Cevă mai mult, sunt chiar societăți de protejarea acestor ființe, ai căror membrii dau în judecată orice persoană care ar face vr'un rău paserilor. Ca un act de mulțumire pentru aceste paseri, fiecare proprietar de pomi roditori, seamănă pe lângă garduri, floarea soarelui, ca în timpul ernei paserile să poată găsi ușor cevă de ale mâncării.

Pițigoiu.

Pe alocurea, pe zăpada înghețată, se împrăștie floare de fân, pleavă, zoană, semințe de mac, in, cânepă. etc. În fiecare grădină se văd câte 2—3 prăjini înalte, în vârful cărora se află o cutie de lemn, având la o parte jos și spre sud o mică gaură de intrare a paserilor spre adăpost. Cutiile se fac din scoarță sau coajă de arbori, ca fiind mai efină.

Rândunică.

Pe la gări se văd atârinate cutii în cari călătorii mihoși aruncă câte un ban, cu care se cumpără hrană pentru păserele. Rândunelelor li-se păstrează cuibul neatins până la reîntoarcerea lor primăvara. Să protejăm deci paserile, căci ele sunt în folosul grădinarului și plugarului.

Livius Velovan.

Ingrijirile ce trebuiesc date epelor borțoase în timpul nașterii, precum și mânjilor după naștere, până la vârsta punerii lor la muncă.

(Urmare).

n cele d'intâi 15 zile după fătare, mânzul nu poate să trăiască despărțit de eapă, trebuie lăsat cu mama sa pentru a suga atunci când îi vine poftă; pe de altă parte, eapa fără el, se arată neliniștită și nu mănâncă. Trecute cele 15 zile, eapa se poate da din nou la armăsar. După aceste două săptămâni, dela naștere, eapa atâta pentru binele ei, cât și din punctul de vedere economic, se va pune la serviciu, muncind la început, numai 2—3 ceasuri pe zi, la o muncă ușoară și cu mânzul după ea.

Mai târziu, după o lună, două, se poate despărți mânzul, în timpul serviciului, ferindu-l însă de a-l lăsa să sugă când eapa este înădușită, prea obosită, înfierbântată. Prin aceasta mânzul începe a se obișnuî singur, a petrece o parte din vreme departe de mama sa, și a nu mai suga în ori ce timp al zilei, după voia lui. Este bine însă și folositor pentru mânz, de a i-se hotări mâncările în așa chip în cât în fiecare zi să le ia la acelaș ceas. Așa, de pildă, se va urmă cam astfel: mânzul se va lăsa cu eapa dimineata, până ce soarele se ridică ca de o prăjină, după care timp eapa se va pune la muncă până la prânz, când se va lăsa cu mânzul împreună cel puțin 2 ceasuri. După namiezi, trecute cele două ceasuri, eapa se va întrebuița la o slujbă, până către sub seară, după care timp va rămânea împreună cu mânzul toată noaptea, până a doua zi.

În privința hrănirii epei, pe timpul când ea lăptează, trebuie să spunem că cea mai naturală hrană a ei, este iarba. Când timpul este prielnic, nu este frig, vânt sau ploaie, eapa poate fi dată cu mânzul la pășune în a doua săptămână chiar după fătare. Iarba îi priește de minune, îi înlesnește producerea laptelui; pe lângă iarba, mai ales când este întrebuițată la muncă, se va da epei și câte un mertic de tărâțe sau de grăunțe, dimineata și seara, și fân de bună calitate.

Mânzul nu va fi nici odată uitat, atunci când nu este la pășune, lângă măsa. I se va da câte o mână de grăunțe, precum și o pală de bun fân. El, în lipsa epei, începe a se înfrupta din grăunțe, a prinde firișoare de fân, luând din ele din ce în ce mai mult, pe măsură ce crește, până ce în sfârșit se obișnuiește cu asemenea mâncări.

Trebuie însă știut, că ori ce mânz, pentru ca să se desvolte, să se facă mare și frumos, vrednic de muncă, este neapărat necesitate, ca pe lângă o bună hrană, să nu se crească închis numai în grajd, ci să se scoată zilnic, când timpul

este bun, la aer curat, pe livezi, la pășiune, unde el să se poată în libertate mișcă, alerga, zburda.

Cu cât mânzul se dedă cu hrana cu iarbă, grăunțe, fân, cu atâta el începe a rări sugerile, apropiindu-se astfel de înțarcat

Înțarcatul se face cu chibzuință, tăindui-se suptul cu în-cetul, treptat, potrivit cu obișnuința lui cu hrană.

După unii, mânzul ar urmă să nu sugă mai mult de cinci luni și jumătate, adică atâta timp cât este jumătatea timpului ce a stat în pânțele epei, care am zis că este de 11 luni.

A se lăsa să sugă numai cinci luni jumătate, este o greșală, căci la acea etate el nu are toți dinții pentru a se putea hrăni în mod satisfăcător numai cu alte alimente în afară de lapte.

Vârsta cea mai nemerită pentru înțarcat mânzul este după ce el a împlinit 6 luni, sau mai bine între a 6-a și a 9-a lună.

Cu trei patru săptămâni înainte de data hotărâit pentru înțarcat, se va începe a se rări sugerile, ne lăsându-se a suga în săptămâna înțarcatului, decât o singură dată pe zi, avându-se în acelaș timp, bine înțeles, grije, ca potrivit cu rărirea sugerilor să i-se mărească în schimb porția de grăunțe, de fân și de iarbă.

Nașterea mănșilor are loc de regulă primăvara prin Martie, Aprilie și Maiu; înțarcarea lor se petrece deci în toamnă sau către începutul iernei, de unde urmează că ei intră în cea d'întăiu iearnă, a vieții lor, îndată după înțarcat.

Ingrijirile ce trebuiesc a li-se da în acest sezon nu este bine de a nu se lua în seamă. Așă, grajdiul în care se vor ține va fi curat și încăpător cu pardoseala aproape dreaptă, prevăzută cu un bun așternut de pac. Alături de grajdiu și în comunicare cu el se va destina o curte, un mic obor, în care li se vor da drumul o parte din zi, când vremea este frumoasă, pentru a se mișcă în libertate.

Ca alimentațiune, pe lângă fân, și în special fânul obișnuit de livezi naturale, vor primi și grăunțe, în deosebi ovăz. Cantitatea ce li se va da se va căuta a fi pe cât se poate de indestulătoare, cu ovăzul putând merge până la 2 Kilograme pe zi, știindu-se că dela felul hrânirii, la această etate, atârnă mult viitoarea lor desvoltare și putere.

Trecută iearna, în primăvară se vor trimete la pășiune, căutându-se a se lăsa să pască liberi, nu la pripon, împilați sau împiedicați.

Caii în genere au înclinarea firească de a se strânge în grupuri când ei sunt de capul lor, lăsați în voia lor. Mânșii de asemenea când sunt mai mulți pe aceiași livede, caută și ei de a se uni după vârstă, sex și chiar puterea lor, în grupuri. Zic și după puterea lor, căci întru câtva am avut prilejul singur să observ acest lucru. Intr'o crescătorie de cai, la o fermă, ce aparține unei autorități, se întâmplă

ca eapa unei mânze, la patru zile după fătare, să și rupă un picior de dindărăt, din care pricină, nefiind nici o speranță de leuire, se ucide. Mânza, căreia îi dăduse numele de Bahana, rămase în vârstă numai de 4 zile, era condamnată deci a peri, când îngrijitorul, șef al fermei, un om priceput și harnic, nu se îndură de a lăsa să fie omorâtă, oferindu-se el de a încerca să o crească cu lapte de vacă. Cu chiu cu vai a nutrit-o el cu lapte de vacă și iarbă toată vara, căutând a o obișnui în acelaș timp, mai de cu vreme, la hrana cu fân și ovăz, pentru ca astfel la intrarea în iarnă să se poată nutri cu ele și astfel să îndure asprimea sezonului. Slăbușoară, pipernicită, a trecut în fine iearna, ajungând în primăvară. În acest anotimp împreună cu cei lalți mânji, de aceeași etate ca și ea, între care se găseă încă o mânzoacă, care nu știu din ce cauză rămăsese cam îndărăt cu creșterea, cu dezvoltarea ei, era mai plăpândă, mai fără putere. Ei bine, din cea d'intăiu zi, a eșirilor pe livede, Bahana nu și-a găsit alt tovarăș la păscut decât pe zisa mânzoacă. Amândouă, deoparte, pe lângă ceilalți mânji, au păscut împreună, nedeslipite, ca două surori, până în toamnă. Când una din ele întâmplător se rătăceă printre ceilalți mânji, numai decât cealaltă începeă a necheză, a o căuta, a se căuta una pe alta.

În a doua toamnă a vieței, mânzul născându-se primăvara, împlinește 1 an și jumătate. Intrând în iarnă, îngrijirile ce urmează a i-se da la acea etate, constă în hrană îndestulătoare, din care să nu lipsească grăunțele, adăpostindu-l în locuință curată și încăpătoare.

Pe lângă țeselatul regulat, i-se va pieptănă moțul și coama, nepierzându-se din vedere de a-l învăța blând, mângându-l și vorbindu-i pe nume cu dulceață, fără răcnete și zbierăte; zilnic, pe rând, i se va ridică fiecare picior, în scop de a-l obișnui așezat și liniștit la poteovit.

Trecută și această iarnă, îndată ce se va intră în primăvară, se va castră aceia cari sunt de sex bărbătesc, oprindu-se întregi, armăsari, numai acei cari se arăt mai desvoltați, bine făcuți, și fără nici un fel de cusur, ibă sau metecnă, destinându-se pentru prăsilă.

Este bine, ca jugănirea să se facă la această etate, adică între 2—3 ani și nu mai târziu, pentrucă la această vârstă castrarea se face mai cu înlesnire și fără pericol pentru animalul castrat.

Mai mult, mânzul castrat de tânăr, crește mai bine, se arată mai frumos când devine matur, decât acela care a suferit această operațiune la o etate mai înaintată.

Tot în acest timp, când a împlinit doi ani, *li se vor regulă unghiile*, scurtându-se și aranjându-le mărginile, fără a se legă de talpă.

Porniți pe doi ani, cărlanilor le convine încă destul de

bine pășunatul, la care dacă se va mai adăoga cât de puțin ovăz, dândulise seara și dimineața, le vor folosi foarte mult.

În a treia iarnă îngrijirile ce necesit, nu se deosibesc aproape întru nimic de acelea pe cari le-am pomenit că trebuiesc a li-se da în cea de a doua.

Scursă și aceasta a treia iarnă, cârlanii fac trei ani, etate la care urmează a se începe să se întrebuinteze la muncă.

Dar despre aceasta rămâne a ne ocupa Duminica viitoare.

Irimia Popescu.

Medic Veterinar

Mătasea artificială

oți acei cari au vizitat fabrica de mătase artificială dela Stetin din Germania, au rămas mulțumiți. Prin ea femeea săracă ca și cea bogată, poate să poarte haine de mătase, atât numai că cea bogată va purta o haină făcută dintr'o stofă de mătase curată, pe când cealaltă dintr'o stofă de mătase artificială.

E întrebarea, dacă mătasea artificială se va putea produce în aceleași condițiuni ușoare, după cum se produce mătasea naturală, și prin mijloace mai eftine?

După mai multe cercetări s'a putut constată că două sute de lucrători pot să producă pe zi până la 500 kilogr. de mătase artificială, iar cheltuielile acestei fabricațiuni sunt așa de reduse, în cât nu trec peste 1.500 de lei, așa că kilogramul de mătase artificială ar veni la 2 lei și 87 bani, pe când kilogramul de mătase adevărată se vinde cu 30 lei.

Materia primă care se întrebuintează la fabricarea mătăsii artificiale este celuloza, care se întrebuintează și la fabricarea hârtiei, și care în vorba comună se numește pastă de hârtie. Această pastă de hârtie printr'o amestecătură ghibace cu sodă caustică, să prefacă într'un alcali celuloză, care să dissolvă în sulfură de carbon. Din această lucrare se capătă un produs numit de chimiști «*celuloză saxanthati de sodium*» sau pe românește «celuloză vâscoasă» care este inima mătasei artificiale. Pentru a

curăți această mătase vâscoasă, trebuie multă apă curată, care nu poate fi scumpă, decât atunci când astfel de fabrici ar fi înființate în deșertul Saharei.

Care sunt pregătirile, ce suferă mătasea artificială înainte de a o pune la stropirea cu apă, de unde ea iese în stare de firșoare aproape microscopice?

Firul de celuloză curat, după ce a fost stors și închis în turbină, trece în diferite băi, de felurite compozițiuni, după ce a fost tratat cu acid sulfuric și clorhidric. Mătasea artificială nu se face moale în apă și nu își pierde din forța sa, din contră ea capătă înfățișarea cea mai frumoasă a mătăsii de China. Mătasea artificială este ceva mai grea, este mai efină, are toată înfățișarea și calitățile mătasei naturale, și credem că cu timpul se va putea răspândi în toată lumea, fiindcă cele 4 produse de care fabricantul are trebuință, și le poate procura ușor, fiindcă se găsește din belșug.

V. S. Moga.

Războiul Ruso-Japonez.

Cea mai grozavă luptă a fost la *Kaikontai* în ziua de 29 Ianuarie trecut, unde luă parte 100.000 soldați. Pierderile Rușilor au fost de aproape 4.000 oameni, pe când Japonezii pierdură numai 200 oameni. Precum a raportat mareșalul *Oyama* în luptele dela 26 — 29 Ianuarie, Rușii au pierdut 10.000 soldați, căci aproape 4 regimente de infanterie fură nimicite. Pierderile Japonezilor încă se ridică la cifra de 4.000 soldați. Generalul *Gripenberg*, comandantul armatei a doua rusești, pe timpul luptelor din 26—29 Ianuarie, s'a retras, dând comanda generalului *Mylow*. Astfel deși Rușii au fost în mare număr, totuși Japonezii i-au învins. Luptele s'au ținut cu deosebire noaptea. La 1 Fevruarie, s'a dat iarăși o crâncenă luptă la *Tșantanhenan*. Rușii fură și aci bătuti, Japonezii ocupară acest sat. Pierderile Rușilor aci au fost de 100 de soldați. Se vorbește de un armistițiu, căci gerul acolo este foarte mare, aproape 35°R.

Reporter.

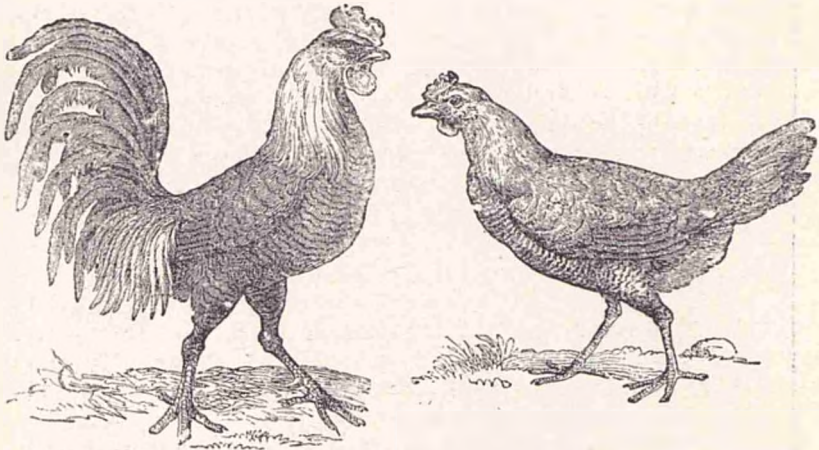
Cum își sfârșește viața un beț v.

Hrana găinilor.

Găina se hrănește cu carne, insecte, grăunțe și ierburi. Grăunțele de ovăz și acelea de hrișcă au însușirea să fie ațăătoare sau îmbolditoare; astfel acestea le plac cu deosebire soiurilor cărora voim să le îmboldim ouatul.

Cât de bună ouătoare să fie găina, ouatul se domolește în timpul iernei; atunci crescătorii de pasări cu pricepere le hrănesc într'un mod deosebit. Trebuie dat găinilor dela Noemvrie și până la Fevruarie băuturi calde: zeama și boabele fierte ale năutului, precum și zeama din fierberea urzicilor. Foile și lujerele urzicilor fierte se amestecă cu lăina de porumb în hrana păsărilor. Aceste amestecături, după cum ziserăm, se pregătesc când sunt calde, și se dau găinilor când se mai răcesc puțin. De câțva timp s'a ajuns la folosirea unor prafuri, cari îmboldesc ouatul chiar la cele mai răzvrătitoare pasări. Iată-le:

Sare de bucătărie	250	grame.
Cărbune de lemn	170	»
Cărbune de pământ	190	»
Cărămidă pisată	30	»

Cocoș și găină.

Prefaceți-le în praf și amestecați toate la un loc, apoi din aceste prafuri se amestecă în făina de porumb și cu puțină apă caldă se face o pastă foarte plăcută găinilor.

Pentru căpătarea celor mai bune rezultate, din punctul de vedere al ouatului, nimic nu poate fi mai potrivit decât hrana și o mulțime de lucruri pe cari găina le strânge dealungul pribezirilor sale; mulțimea melcișorilor de prin iarbă, viermușilor și tuturilor felurilor de insecte ce ea adună în timpul unei zile, este foarte mare, potrivit cu greutatea găinii.

Toată filosofia, pentru ca să avem bune ouătoare, stă dar în meșteșugul de a le da hrană întăritoare.

Pentru ocrotirea ouatului ne putem sluji și de amestecul următor;

Miere curată	600	grame.
Făină de hrișcă	300	»
Cenușă cernută, de lemn . . .	100	»

Această «miere de ouat» se dă în mici cantități numai la întâia mâncare.

Asemenea singele de pe la măcelari întocmește o hrană minunată și costă mai nimic; trebuie însă să-l întrebuițăm fiert. Ca să îl pregătim, îl vărsăm într'o căldare cu apă fiartă; după o jumătate de ceas de fierbere el se întărește, apoi îl mestecăm cu făină, adăogându-i țărâțe, și-l frământăm puțin, astfel pregătit îl dăm găinilor să mănânce.

Un bătrân.

SULTANUL ȘI SCAMATORUL

Vestitul scamator Bellachini, în călătoria sa, a ajuns la Marocco. A dat aici câteva reprezentații. Il laudă lumea mult, pentru felul cum știe să-i înșele privirea, să-i mință ochii. A auzit despre comediile lui și Sultanul, și 'l-a postit la palat să se producă și acolo. S'a dus. Sultanului 'i a plăcut tare de «minunile» ce le făcea. Bellachini se hotărî să și închee producțiunile cu un lucru din cele mai minunate. Aduse drept aceea doi porumbei vii, unul alb și unul negru. Tăie gâtul la amândoi porumbeii, înaintea ochilor Sultanului. Când porumbeii zăceau morți cu, capurile depărtate de trupuri, panglicarul luă în mână cele două pasări și puse capul cel alb la porumbelul cel negru, îl lipi, și suflă asupra lui; apoi capul cel negru la porumbelul cel alb, tot așa. Acoperi porumbeii cu o năframă, și când luă năframa de pe ei, porumbeii zburară voioși care încotro, cu capurile schimbate, dar ca și cum nu li s'ar fi întâmplat nimic.

Sultanului minunea asta îi plăcu foarte mult. Iși aduse drept aceea doi sclavi, și spuse lui Bellachini, că să facă acum același lucru cu sclavii lui aștia, să le schimbe capurile! Comediășul firește s'a sperieat grozav de cererea puternicului domnitor. Ce să facă? Să o respingă, nu putea, căci se temea, că Sultanul, văzând că nu poate, așa ceva, îl poate împinge pe el în primejdia tăierii capului! li fulgeră însă prin minte o idee. Și luă mântuit prin ea. Zise, că el ar face bucuros și lucrul acesta, dar mașinile i's pregătite numai pentru porumbei și ca să le preschimbe, să se potrivească și la oameni, i-ar trebui timp de două săptămâni.

— Nu-i nimic, zise Sultanul. Aștept două săptămâni! Și până atunci d-ta vei fi oaspele palatului meu.

Bellachini mulțumi din inimă de bună voință, ba se mulțumi

și de prețioasele daruri ce era să capete (de mai așteaptă după ele), și se scâpă zicând, că are ceva de cumpărat în oraș.

Sultanul îi dete voie să meargă să și cumpere ce-i lipsește. Iar el cum se văzù la larg, o ștorse pe ici încolo! Peste două zile nici urma lui nu mai era p'acolo, iar cei doi sclavi au rămas cu capurile la locurile lor!

Din lume.

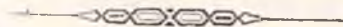
De pe Domeniile Coroanei.

Ziua de 24 Ianuarie, aniversarea Unirei Principatelor, s'a serbat anul acesta cu deosebită solemnitate pe Domeniul Coroanei Cocioc din jud. Ilfov.

Încă de dimineață, școala și primăria ca și toate clădirile Domeniului Coroanei au fost împodobite cu tricolorul național. Înainte de prânz s'a oficiat un Te-deum la biserica din Brătulești, la care a luat parte elevii în frunte cu învățătorii, autoritatea comunală, personalul Domeniului Coroanei și mulți locuitori fruntași.

La 8 ore seara s'a dat la școală o mare serbare. Sălile erau atât de pline, încât mulți din sătenii cari veniseră mai târziu au trebuit să se înapoieze, ne mai găsiind loc. Serbarea a început cu Hora Unirei, jucată de 4 băeți și 4 fete în costume naționale, care a trebuit repetată de mai multe ori, după cererea publicului. Apoi d-l Al Timotescu, dirigintele școlii, a arătat în puține cuvinte însemnătatea Unirei, precum și progresele făcute de atunci în toate privințele, sub înțeleapta privighere a M. S. Regelui. După sfârșirea aplauzelor, cu care a fost primită această rostire, și în deosebi partea din urmă, despre M. S. Regele, s'a jucat mai multe piese de teatru, cari au izbutit foarte bine.

La urmă de tot s'a încins de toți cei de față o horă mare, care s'a jucat în amândouă sălile, și cu o insufletire ca acum 46 ani.

Cât trăiesc animalele? — Animalele domestice trăiesc de regulă mai mult decât neamurile lor cele sălbatice. Cânele poate trăi 20 ani. Porcii pot trăi până la 40 de ani. Vârsta mijlocie a calului e de 26—27 ani, deși avem pilde de cai cari au trăit chiar 62 de ani. Caii de tramvai rar trec peste 12—13 ani. Iepurele de casă trăiește 7 ani, iepurele de câmp 8 ani, de cumva nu l'a culcat un glonț, ori nu l'a prins vre-o siară. Veverița, pe lângă toată grija cu care se apără, moare în anul al 7-lea. Cămila cea blândă, trăiește până la 100 ani; ursul cam 20 ani, leul o duce până la 70 ani; elefantul, deși nu e regele, dar e patriarcul animalelor, el ajunge până la 400 ani. Pielea cea groasă nu asigură totdeauna și o viață lungă. Rinocerul de pildă, de acărni piele se turtește glonțul de pușcă, moare de regulă în anul al 22-lea.

— De te latră vr'un câne, astupă-i gura cu pâne.

Tolstoi despre moarte. — Iată ce scrie între altele neîntrecutul scriitor rus Tolstoi, despre moarte: «Moartea este schimbarea cunoștinței de a mă putea cunoaște pe mine însumi. Și astfel frica de moarte e o grozavă credință deșartă. Moartea e o întâmplare îmbucurătoare, care termină orice viață. Suferința de aceea s'a dat, ca să oprească pe oameni dela moarte; de altcum cel ce poate înțelege viața și moartea, o dorește pe cea din urmă. Altfel însă nu se poate ajunge la moarte decât prin suferință». Într'alt loc se exprimă astfel: «Moartea e nimicirea acelor organe, cu ajutorul cărora observ lumea. Spargerea unei sticle, prin care priveam până acuma lumea și'nlocuirea ei cu altceva. Moartea e trecerea dintr'o cunoștință într'alta, dintr'o imaginațiune (închipuire) într'alta. De pe o scenă trece omul pe alta. În momentul acestei treceri e lămurit, că ceea ce ținem de real (eczistent) nu este de cât o nălucire. În acest moment se poate vedea realitatea originală (primordială). De aceea e de însemnătate și interesant momentul morței».

Informațiuni

D-nii George I. Lahovary, Președintele Curții de Conturi și Ion N. Lahovary, Ministrul Domeniilor, au donat Comunei Budești, jud. Argeș, pentru a se clădi o școală și a servi ca loc de cultură elevilor, un teren de 2 pogoane de pe proprietatea d-lor din acea Comună.

Mulțămită stăruinții domniilor-lor, școala s'a și ridicat cu fonduri adunate de săteni, cât și cu ajutorul dat atât în bani cât și în material de către d-nii Lahovari.

Piatra fundamentală s'a pus cu mare solemnitate în fața întregului sat, în luna August 1904.

Impotriva răgușelei se întrebuintează apa rece. Bolnavul bea încet un pahar de apă curată și rece. În timpul zilei, mai bea încetîșor un pahar cu apă rece. Seara, înainte de culcare, bolnavul moaie o cârpă în apă rece, o stoarce și își înlăsoară gâtul și pe deasupra pune o cârpă uscată. Bolnavul apoi să culcă în pat și se acoperă bine. Urmând mai multe zile așa, răgușala îi trece.

LICITAȚIUNI.

— În ziua de 10 Februarie 1905, ora 10^{1/2}, se va ține licitație la Eforia Spitalelor civile din București, pentru arendarea moșiei Ciof, ângeni-Poenari din jud. Argeș, pe period de 10 sau 15 ani, cu începere dela 23 Aprilie 1905.

Spre a lua parte la licitație se cere garanție provizorie lei 4.000.

— În ziua de 23 Februarie 1905, ora 10^{1/2} a. m., pentru arendarea moșiei Ciura, din jud. Buzău, pe period de 10 sau 15 ani, cu începere dela 23 Aprilie 1906.

Spre a lua parte la licitație se cere garanție provizorie lei 1.500.

M u l ț u m i r i

I. Pârvulescu, aduce mulțumiri d-lui Dimitrie A. Mavridi, arendaș, că în timpul de față, plin de jale și sarăcie, a binevoit a îmbrăcă 24 elevi și eleve și la 20 femei văduve, absolut sărace, să le dăruiască câte un hectolitru făină în ajunul sărbătorilor nașterii, la Comunele Buciumeni și Poeana din jud. Tecuci.

* * *

Pentru funcționarea teatrului sătesc la școala din comuna Moșna, jud. Fălciu, lipsia cortina.

D-l C. Bondescu, institutor din Huși, cu multă bună voință, a dăruit o prea frumoasă cortină, în mijlocul căreia e zugrăvită «Coroana Regală» cu inscripția «Trăiască România», iar pe delături alte decoruri și inscripțiuni potrivite scopului.

Învățătorii I. Demetriu și C. Hangan, recunoscători, în numele școlii și al sătenilor, îi aduc mulțumiri.

Contra căpușelor la oi. — Cu distrugerea căpușelor, cari sunt atât de vătămătoare oilor, începem mai bine după ce am tuns oile și rănile făcute cu această ocaziune s'au vindecat. Se recomandă o mulțime de mijloace pentru a le omori. Una din acestea este și tutunul (tabacul). Pentru 100 de oi fierbem o jumătate kgr. tutun de cel mai ordinar în 2 litri apă și zeama dobândită o mai subțiem cu alți 4 litri apă. Cu această zeamă frecăm, cu ajutorul unei perii, tot corpul oii, pentru prima dată curând după tuns, și apoi încă odată după 3 — 4 săptămâni. Este bine ca după această spălătură, să nu mai ținem oile 2 — 3 săptămâni, în grajdul, în care au stat mai nainte. În schimb vom face în el curățenia cea mai mare. Vom scoate tot gunoiul afară; vom mătură bine toți pereții, esele, ulucele, etc., cu o mătură aspră și vom spăla tot ce putem ajunge cu zémă de tutun. În fine cu cât vom ține mai multă vreme grajdul gol, cu atâta va fi mai bine.

Bibliografii

Importanta lucrare a d-lui Sp. Popescu «Contribuțiune la munca pentru ridicarea poporului», (Scrisori către învățători. Bucăți de citit la șezători și cercurile culturale. (Uscături), se găsește de vânzare și la Administrația revistei noastre, cu prețul de lei 2. Oricino ne va trimite 2 lei o va avea franco la domiciliu.

Asemenea se găsește la Administrația noastră și «Cântece de vitejie», de G. Coșbuc, cu 60 bani exemplarul, și Dăfii de Rădulescu-Codin și St. St. Tușescu, cu prețul de 1 leu.

STE A U A

Societatea *Steaua* are de scop a lucra pentru, întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotisația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățători preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fie-care membru este îndatorat ca, în cel dântâiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotisația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul. *Președinte*, Ioan Kalindernu, *președintele Academiei Române*.— *Vice-președinte*, Sava Somănescu, *mare proprietar, fost senator*.— *Administrator și casier*, Spiru C. Haret, *fost Ministru, profesor universitar*.— *Secretar*, Const. Bănu, *profesor secundar, fost inspector școlar*.— *Membrii*: Petre Gârboviceanu, *fost Administrator al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățatura poporului român*; I. Dimitrescu Procop., *senator, fost Primar al Capitalei*; M. Vlădescu, *Ministru, profesor universitar*; Cristu S. Negoescu, *administrator al Casei Școalelor, profesor secundar*; Dim. Cecropid, *institutor*.— *Cenzori*, Const. Alimăneșteanu, *inginer de mine*; *Preotul econom* Const. Ionescu, *profesor secundar*; Const. Alexandrescu, *institutor*.

A APARUT:

Carnetul Agricultorului

pe **1905**

de N. N. Andronescu, agronom

cu o bogată materie interesând pe agricultori, mari proprietari, arendași, cultivatori, administratori și logofeji de moșii, profesori și elevi de școli agricole, stagiați la ferme agricole, etc. 400 pagini. Spațiu liber pentru notițe zilnice pentru întreg anul 1905.

Prețul **Lei 2** legat în pânză și **Lei 3** legat în piele. Porto 15 bani. Recomandarea 25 bani.

Comandele și mandatele la **Administr. „Carnetului Agricultorului” București, Str. Apolodor, 21.**

„NAȚIONALĂ“

SOCIETATE GENERALĂ DE ASIGURARE, BUCUREȘTI

Capital în acțiuni întreg vărsat în aur Lei 2.000.000

Fonduri de rezervă compuse din prime și daune 3.955.688.76

Idem format din capital și alte rezerve 1.075.842.60

Total în aur Lei 7.052.531.36

Daune plătite Lei 33.000.000

Vice-președinte A. Băicoianu.

Dir. general E. Grünwald.

„NAȚIONALĂ“ asigură contra incendiului, a «grindinei», contra riscului pierderii valorilor. Asigurările pentru viață sunt primite în toate combinațiunile obișnuite ca: «cas de moarte, supraviețuire, zestre și rentă». Sediul social în palatul Societății din str. Doamnei No. 12, București. Reprezentanță generală în București, str. Smârdan No. 4. Agenții în toate orașele din țară.

AVEM 6 ȘCOLĂ 6RT6D6XĂ

SĂNTA ELENA

Bulevardul Neatârării, 75
cu internat și externat

I Școală superioară de educație și menaj.

Limbile Franceză, Germană vorbite, muzică, pictură, pian, croitorie de familie. Bucătărie, cultura gândacilor și borangicului.

II. Croitorie practică. Se învață croitoria în 3 ani. Se lucrează rochii bine și eftin cu o singură probă.

III. Tesătorie. Lână, bumbac, mătase, ștofe de haine și tot felul de pânzeturi și uniforme pentru școli.

IV. Tricotaj. Flanelle, fuste, jambiere, ciorapi de lână și bumbac.

Se primește lână pentru dărăcit, făcut ca cre și tors.

Se primește gogoși pentru tras borangicul cu mașini sistematice.

Fondatorul școlii,

Preotul Iconom, **C. IONESCU.**

52-3

Cel mai mare și vast magazin și singurul care vinde eftin.

Dilnic sosesc Incălțăminte Negre și Colori, pentru Bărbați, Dame și Copii din propria noastră Fabrică, lucrate de noi.

Prețuri corecte la Ghete de Bărbați:

de Vax cu Elastic sau Șireturi Lei 10.95, 11.95, 12.95, 13.95.

„ „ „ Nasturi „ 12.95, 13.95, 14.95, 15.95.

„ Lack cu Elastic sau Șireturi „ 12.95, 13.95, 14.95.

„ „ „ Nasturi „ 13.95, 14.95, 15.95.

„ Chevreau cu Elastic „ 12.95, 13.95, 14.95.

„ „ „ Nasturi „ 13.95, 14.95, 15.95.

Prețuri corecte la Ghete de Dame:

de Chevreau negre cu Șireturi Lei 10.95, 12.95, 13.95.

„ „ „ „ Botoni „ 11.95, 12.95, 13.95, 14.95, 15.95.

„ „ „ „ Colori „ 12.95, 13.95, 14.95, 15.95.

„ Gems ou Nasturi și Șireturi „ 7.95, 8.95, 9.95.

Pantofi de Chevreau albi decolțați „ 5.95, 6.95.

Idem ou Șireturi și Nasturi „ 6.95, 7.95, 8.95.

Idem de Lack diferite forme „ 5.95, 6.95, 7.95, 8.95, 9.95.

Rayon de Lingerie pentru Dame și Bărbați ou prețuri labulos de eftine.

În totdeauna se găsesc mari cantități de mănuși Glacé, Albe, Colori, și Negre pentru Dame Lei 2.50.

„ Bărbați „ 2.95.

Rupându-se la încercare, se dă altă pereche.

Magazin la toate Sesunile, Calea Victoriei No. 27, alături de Poliția Capitalei, București.

5%
Cupon de reducere pentru cititorii Albi noi.

Cititorii revistelor vor avea un scădămint de 5% din prețurile însumate, prezentând cuponul.